

OBRAZ

„Williame! Williame! Poslouchej!“ William se rozhlédne kolem sebe, a když nikoho nevidí, tak jde dál a podivný hlas ignoruje. Takhle se to opakuje ještě několikrát a graduje to. Ten podivný hlas křičí a ten křik je nesnesitelný. William si zacpává uši, ale je mu to čím dál tím divější, protože kolem prochází lidé a baví se mezi sebou. Je jasné, že oni nic neslyší. Právě když je křik nejhorší, tak se na konci chodby objeví jeho přítelkyně Mary, s úsměvem na rtech, jako vždy. On na ni úplně zapomněl i na to, že má dnes narozeniny.

Nejistě vytahuje z batohu pomuchlanou kytici růží. Když jí chce kytici podat, všimne si, že Mary už v ruce jednu kytici drží, mnohem dražší a krásnější, než jí chce dát on. Zatváří se zaraženě. Mary dodá na vysvětlenou: „Neboj. Dal mi ji pan profesor Wilson.“ William se uklidní, ale víc než slova mu přidá na klidu to, že když promluví, tak ten podivný křik najednou ustane. Bylo to zvláštní.

„Děje se něco?“ zeptá se Mary ustaraně. „Ne neděje,“ zalže William. Mary se na něj usměje a dá mu pusu a pošeptá: „Udělám ti něco dobrého k večeři.“ William se jí pokusí úsměv vrátit, ale tento úsměv není upřímný. Popravdě řečeno mu teď není do smíchu, bojí se, co přijde potom, až Mary odejde. A tyto obavy jsou na místě. Hlas se dá znovu do křiku. William zkoumá, odkud ten hlas vychází. Jediné co vidí, je prastarý obraz. Nikdy ho tam neviděl. Je na něm starý muž s nějakým divným mečem. Přiblíží se k němu a na štítu vidí napsáno: Lord Benkinc.

Najednou se křik změní v normální mluvu a William slyší: „Správně mě vidíš, jsem to já. Vezmi si mě a učiním tě šťastným.“ „Vždyť to jo krádež!“ namítne William. Hlas neustále opakuje: „Vezmi si mě! Vezmi si mě! Učiním tě šťastným.“ A znovu začíná křičet. William neví, co má dělat. Bezradně se přibližuje k obrazu. Když na něj pokládá ruce, cítí nějakou tajemnou sílu. Jakoby z obrazu něco sálalo. Rozhlíží se, jestli ho nikdo nevidí a rychle si schovává obraz do batohu. Najednou se znovu ozve hlas, ale mnohem jasněji. Williamovi připadá, že se ozývá přímo v jeho hlavě. Jako když se tam dva hlasy hádají. Hlas z obrazu říká: „Běž domů a kup Mary ještě jednu kytku.“ William mu však oponuje: „Mám přeci ještě jednu přednášku.“ „To nevadí, to učivo už znáš.“ William zaváhá a obraz začne znovu: „Běž domů a kup Mary ještě jednu kytku, mnohem krásnější než pan profesor.“ Takhle to obraz zopakuje několikrát.

William se rozhodne vyplnit jeho příkaz. Opouští areál univerzity a jde do nejbližšího květinářství. Kupuje nádhernou kytici a po cestě ještě dvoupatrový dort. Když přichází domů, tak nikdo není doma. Chystá dort a obraz mu radí, jak má uklízet: dát Mary do postele šampaňské a těsně před jejím příchodem utřít podlahu a schody. Čím více rozkazů vyplnil, tím více sláblo jeho sebevědomí a tím větší měl na něj obraz vliv. Na konec mu řekl, že má tou krásnou kyticí praštit o zem a říci Mary, že mu upadla. William už vůbec nevzdoruje.

Mary je po příchodu nejdřív příjemně překvapená, ale po chvíli ji úsměv ztuhne, zejména po tom, co William mrští kyticí k jejím nohám. Mary poněkud zavravorá, když uklouzne na mokřích schodech. Neví, co si má myslet, je vyděšená, tak si jde lehnout do postele. Náhle vyjekne, když cítí praskání skla skleniček... Ten večer usíná se svíravým pocitem v žaludku.

Další dny to je hodně podobné. William už skoro ani nevychází z domu a dělá Mary jeden naschvál za druhým. Jako by to ani nebyl on. Jednoho večera se pohádají kvůli tomu, že William dá Mary do postele mrtvou myš. Další den ráno se ho ptá: „Ty dnes nejdeš do školy?“ „Ne“, odpovídá William. „A chceš oběd?“ „Ne, vystačím si sám“. Říká William a odchází do pokoje. Mary brečí po celou cestu do školy. Na přednášky se nedokáže vůbec soustředit. Jakmile přichází ze školy domů, volá na Wiliama, ale on jí neodpovídá. Jde za ním s obědem, má však zamčeno. Podívá se klíčovou dírkou a Náhle ho uvidí ležícího na posteli. Neví, co se děje, co má dělat? Odemknout? Jak? Zkusí vzít klíč z protějších dveří. Pasuje. Otvírá a... Vyděsí se. Na posteli leží William a je probodnutý mečem z obrazu... Mary zakřičí, celá zbledne a rozbere se. Po chvíli sama bere meč a bodá si jej do srdce.

Když si odpoledne přijeli pro obraz zaměstnanci univerzity, jeden druhému říká: „Pověsíme ho zase na chodbu.“ „Tak to jsem zvědav, jak dlouho tam tentokrát vydrží.“